

[Damsgaard.]

sundt grundlag for diskussionen omkring de offentlige udgiftsønsker; ellers har vi heller ingen mulighed for — det er jeg enig i — i fællesskab at kunne begrænse dem.

Det vil ikke være svært at finde områder, hvor vi alle sammen gerne så en øget offentlig indsats, og det forslag, som nu ligger til behandling, er altså resultatet af regeringens afvejning. Det er regeringens forslag, både i henseende til udgiftsstigningernes samlede omfang og med hensyn til deres fordeling på de mange tusinde enkeltposter. Jeg har naturligvis noteret mig som noget særligt i år under alt det, der er gået forud for denne debat, at statsministeren har udtrykt sig positivt over for yderligere begrænsninger i udgiftsstigningerne, og det kan der være god grund til ud fra de synspunkter, jeg allerede har nævnt. Vi må naturligvis i det videre — dér tænker jeg på arbejdet i finansudvalget — se på, hvad der reelt ligger i statsministerens udtalte gode vilje. Men når statsministeren i denne forbindelse henviser til behandling i finansudvalget, giver det mig grund til et par mere generelle bemærkninger.

Finansudvalget er, i al beskedenhed, en god sikring mod unødvendige udgifter, og vi har da også fra tid til anden i de enkelte sager kunnet pege på mere økonomiske løsninger end de oprindelige forslags; men det er dog et spørgsmål, om det i den grad kan aflaste regeringen og de enkelte ministre for ansvaret for budgetternes tilrettelæggelse og forberedelse eller for den nødvendige udvælgelse blandt de opgaver, der alle er nyttige og ønskelige. Jeg gentager, hvad jeg før har sagt ved finanslovbehandlinger: i statens husholdning kan man heller ikke få alle ting på én gang.

Vi har jo efterhånden mange gange stået i den situation, at nedskæringer i det fremsatte finanslovsforslag var økonomisk nødvendige, og at nogle poster derfor i sidste øjeblik måtte beskæres og på et tidspunkt, da forberedelsen til deres gennemførelse var sket og der ude omkring, hvor det skulle etableres, var skabt forventninger til netop disse bevillinger, og vi har vist alle haft en fornemmelse af, at denne måde at begrænse de offentlige udgiftsstigninger på hverken

var den bedste eller en, der battede særlig meget. Det er nu engang regeringen og ministrene, som gennem administrationen har de faktiske muligheder og dermed også ansvaret for den detaljerede tilrettelæggelse og sammensætning af de offentlige budgetter. De reelle muligheder for at holde igen på den offentlige udgiftsstigning ligger på et tidligere stadium, nemlig i planlægningen, forberedelsen og rækkefølgen af de enkelte poster.

Vi står nu på ny i den situation, at regeringen ikke på disse stadier har sørgt for at afpasse de samlede udgiftsstigninger efter de samfundsøkonomiske muligheder, og skal denne afpasning nu ske i finansudvalget — og det vil jeg gå med til med god vilje — må det være en selvfølge, at den kun kan ske på grundlag af oplæg fra regeringen og fagministrene. Hvis vi skal undgå at gribe uheldigt ind i de enkelte projekters gang, må der være et meget nært samarbejde mellem de enkelte fagministre og finansudvalget og med oplæg fra ministrene. Det er ikke en undervurdering af finansudvalgets arbejde, men det er en erfaring, jeg har gjort. Vil man gøre noget godt og ikke skære forkert, må oplægget naturligvis komme fra den minister, der har administrationen af området under sig.

Jeg kunne tænke mig som et første udgangspunkt herfor at spørge, hvad regeringen anser for en rimelig samlet udgiftsramme for staten — man må jo gå ud fra, at det var det, der blev forelagt — en rimelig udgiftsramme, når man også skal levne plads til løsningen af kommunernes opgaver, til den eksportforøgelse, som må være — går jeg ud fra — et af devalueringens formål, til udbygning af erhvervenes og styrkelse af deres konkurrenceevne, til boligproduktionen, til en lettelse af erhvervenes likviditetsvanskeligheder og andre nyttige formål. Jeg går også ud fra, at der i statsministerens gode vilje over for begrænsninger af de offentlige udgiftsstigninger ligger, at man egentlig vil anse en mindre ramme end den, der er forelagt os ved finansloven, for forsvarlig; det må jo ligge i ordene.

Jeg mener, vi må have landets økonomi saneret, og tror, vi må indstille os på, at den engelske punddevaluering vil få mange følgerikninger herhjemme. Vi kan nok